

[Grethe Philip.]

hovet næste år, men uden at kende udskrivningsprocenten må budgetteringen af provenuet af indkomstskatterne for første kvartal 1970 nødvendigvis blive skønsmæssig. Hertil kommer specielt i år, at der er store usikkerhedsmomenter særlig i starten med hensyn til kildeskattens indvirken på udbuddet af arbejdskraft.

Kan budgettet holde i øvrigt, og er reserverne tilstrækkelig store, spørger man sig selv. Med den prisstabilitet, vi har haft, har vi grund til at tro, at der ikke sker større overraskelser via uventede dyrtidsportioner. Men bevillingsreserven på 200 mill. kr. til nye lovforslag er allerede i realiteten beslågt ifølge de oplysninger, finansministeren har givet til finansudvalget. Det vil derfor være nødvendigt at vise stor tilbageholdenhed, om ikke bevillingen skal overskrides. Det vil stille både regering og folketing på en hård prøve, når man tænker på det almindelige pres for nye eller øgede bevillinger, der kommer fra alle sider, hvad enten det gælder krav om øget støtte til de svage grupper i samfundet, om større investeringer inden for trafik, sundhedsvæsen og undervisning eller om øget støtte til de uddannelsessøgende.

Ved siden af spørgsmålet om det realistiske budget står overvejelserne af, om overskuddet på budgettet er af rigtig størrelsesorden set i et større økonomisk perspektiv. Budgettallene giver os næppe umiddelbart det rette indtryk af finanslovforslagets kontraktive virkning, fordi indførelsen af kildeskatten vil give en række tidsmæssige forskydninger i indkomstskatteindbetalingerne, bl. a. fordi kommunerne ikke skal være skatteopkrævere, mens til gengæld arbejdsgiverne går ind i billedet via lønindeholdelse. De ændrede tidsterminer for indbetaling af skatten vil, så vidt man kan se, give forbrugerne en faktisk lettelse, der vil modvirke kasseoverskuddets kontraktive virkning.

Trods alle disse usikkerhedsmomenter står vi ved finanslovforslagets vedtagelse med en særlig forpligtelse her i folketinget til at foretage en vurdering af den samlede økonomiske situation, som den tegner sig i dag, og af de økonomiske problemer, vi skal arbejde med i det kommende finansår, og på hvilke dette finanslovbudget også vil øve sin indflydelse. Til brug ved disse overvejelser har vi netop modtaget to meget vigtige

og oplysende publikationer. Jeg tænker på det økonomiske sekretariats økonomiske oversigt og på Nationalbankens årsberetning. Tilsammen giver de en fyldig analyse af, hvad der er sket i 1968, ligesom vi får et rids af, hvilken udvikling vi kan vente os i den kommende tid.

Jeg synes, man må have lov til at sige, nu da vi kan gøre resultatet af det første regeringsår op, at den økonomiske politik på væsentlige områder har givet os, hvad vi ønskede, eller i hvert fald har bragt os et godt stykke frem ad vejen. Jeg forstår, at jeg her er ganske i modsætning til hr. Grünbaum, der anlagde en helt anden vurdering af, hvad der var sket, og omtalte rentefaldet som det eneste lille magre resultat, regeringen kunne opvise. Jeg synes, der har været væsentlige gode ting at pege på. Jeg tænker hermed særlig på den relative prisstabilitet, som hr. Grünbaum, så vidt jeg kunne lytte mig til, ikke omtalte, og på den betydelige stigning i industrieksporten på ca. 17 pct. målt i mængde for 1968, en stigning, der er noget nær rekord. Den omlægning, regeringen så stærkt gik ind for i retning af en overførsel af vore ressourcer til eksportindustrien til styrkelse af valutasituationen, er blevet kronet med held. Det var noget helt centralt for regeringens økonomiske politik, og derfor synes jeg, det er ubegrundet, hvis man siger, at regeringen har svigtet, og at vi ikke står bedre rustet til at møde fremtidens vanskeligheder.

Men situationen er alligevel stadig væk ikke tilfredsstillende. De store vanskeligheder, landbrugseksporten møder, og den seneste tids stærke stigning i importen har trods fortsat kraftig stigning i industrieksporten i de seneste måneder indvirket foruroligende på handelsbalancen. Valutastillingen er forværret betydeligt i de 2 første måneder af 1969, og ledigheden, der gennem hele 1968 har ligget på et for højt niveau, er trods den seneste tids forbedring stadig et problem, der må holdes frem til meget alvorlig overvejelse.

Så vidt man kan se, er der nu forskellige tendenser til en stigende aktivitet. De gode udenlandske konjunkturer og de dermed forbundne stigende eksportmuligheder og væksten i både private og offentlige investeringer vil føre til større beskæftigelse. De lønstigninger, der vil være følgen af de nylig ved-